

ZÂNA CĂUTA DIN OCHI PE PRINȚUL CEL TÂNĂR. DEODATĂ L-A ZĂRIT SCUFUNDÂNDU-SE ÎMPREUNĂ CU CORABIA ȘI PIERIND ÎN APĂ.

S-A BUCURAT MAI ÎNTÂI, GÂNDIND CĂ ACESTA VA AJUNGE LA PALATUL TATĂLUI EI, DAR ȘI-A DAT SEAMA IMEDIAT CĂ PRINȚUL NU POATE TRĂI SUB APĂ. „NU, NU TREBUIE SĂ MOARĂ!”, S-A GÂNDIT EA. ȘI A PORNICIT REPEDE ÎNOT, S-A DAT LA FUND, PÂNĂ A AJUNS LÂNGĂ PRINȚUL CARE DE-ABIA MAI PUTEA SĂ ÎNOATE. L-A PRINS CU O MÂNĂ ȘI L-A SCOS LA SUPRAFAȚĂ. ÎȘI DOREA DIN TOT SUFLETUL CA EL SĂ MAI TRĂIASCĂ.



ZÂNA CEA MICĂ A LUAT LICOAREA DE LA VRĂJITOARE ȘI A BĂUT-O PÂNĂ LA FUND. CU INIMA RUPTĂ DE MÂHNIRE, PENTRU CĂ-ȘI PĂRĂSEA TATĂL ȘI SURORILE, ZÂNA A TRIMIS O MIE DE SĂRUTĂRI PALATULUI ȘI A PORNIT-O ÎN SUS PRIN APA ÎNTUNECATĂ SPRE PRINȚUL EI IUBIT.

